

Kunnen we net genoeg met alsof doen om net alsof. Het is er een noodzaak daartoe is. We doen kunnen vaststellen. En als je er dus iets anders op wilt zetten, moet je er iets afhalen. We doen We maken onze digitale werkbladen zo dat we slechts een beperkte hoeveelheid pixels tegelijk in een digitale wereld kunnen we wel schaarste is een uitweg. Schaarste is niet 'gegeven', maar informatie kunnen openen. In dit spanningsveld een grens aan de hoeveelheid data die we als bits die we in data kunnen omzetten. Er is wel is geen fundamentele grens aan de hoeveelheid In een digitale wereld is geen schaarste. Er opene plek, achteloos.

bakje met de resten van een pastaïe met in de kaawgom en zoet droop. Ook zag ik eens een voorbijgloper of volgegooid met papertjes van niet alleen meer niet gedacht maar simpelweg van al het serieuze verlat, de opene plek wordt zoveel gemakkelijker. Niet alleen is de negatieve dadendrang. Ook niet een Big Brother zonder of geen gesteldheid als antwoord, geen wederen ja, ik denk dat het een nieuwe iteratie is. Het is

Badminton in de gang.

Wat gaat er mee binnen spelen?

Hé, wie gaat er mee buiten spelen?

Ik heb lang geslapen in de middagzon. Ik heb zin om buiten te gaan spelen. Ik denk dat ik mijzelf maar eens wakker droom. Ik heb lang geslapen in de middagzon.

die ik bestond alles toch alleen in mijn hoofd. voor wat betreft de wereld dan toch, de wereld uiteindelijk zelf alles in de hand had, tenminste ook wlier. Ik wist niet zoveel, maar ik wist dat tenissen in het leven van alledag. Ik wilde me de maatschappij van de tijdloze kleine gebur- verlanng worden. Als je in de liefde ook blij bent elkaar samenging. Ik was wat gaar nu ik wist de wereld vooropstelde, volstrekt arbitrair met werkelijke wereld en de regering die een orde in was een klein verschil. Ik had begrepen dat de wist. Alles herman zijn gewone gangen. Er hand van de regering wel een oplossing voor de schandalen, de problemen waar de sterke kwamen ook weer de voorvallen, de tegenvalers, aangekondigd dat ze er weer waren. En met hen, was dat er niets van belang gebeurde terwijl ze er niet waren. En op een dag werd plots weer verhaan om het dan over te nemen? Ik denk het wel.

heel even naast de dingen te staan, naast de

door Rob van Kranenburg

SPELEN OM GREEP TE KRIJGEN OP EEN NIEUWE ITERATIE

"You know the cops they busted Madam Marie, for telling stories better then they do."
Sandy – Bruce Springsteen

Wat heb ik gezien, of beter wat heb ik beleefd?

Het is nu een paar jaar geleden dat ik in Athene zocht naar Plato's Academie. Ik vond het gebouw nergens en omdat ik wist dat ik er vlakbij moest zijn, vroeg ik het aan willekeurige voorbijgangers. In het park waar ik liep, vertelden twee mensen mij afzonderlijk: 'hier, het is hier.' Ik zag nergens een gebouw, en dacht dat ze me niet begrepen. Tot een man mij uitlegde dat dit park Plato's Academie was. Hier liep hij met zijn leerlingen rondjes in het park. Terwijl ze wandelden werd er gepraat, gediscussieerd, gefilosofeerd.

Ik heb gezien en beleefd een les, een college, een vertelling. En een die in duizenden kleine frames elke dag op de voorpagina van de Telegraaf kan. Ik wil dat het journaal opent met deze kunstenaars. Ik wil hen het weer zien doen, de beurs en de bomaanslag op de achtergrond bij het voederen van de kat. Ik wil badminton zien. Of nee, eigenlijk wil ik zelf spelen.

Ik zie vakmanschap. Een ongelofelijk gebruik van de ruimte. Het onderdrukken of sublimeren van een verlangen naar een leven op de achterbank. De plek van de bestuurder is niet alleen leeg, het stuur is weg.

Hoe heerlijk? Waarom zouden we gevallen goden spelen, laten we gewoon zijn. Laten we het niet uit de weg gaan, maar erkennen dat het er nooit is geweest.

Ik zie het inemen van de plek en dat door alleen te kijken. Chapeau.

Hun gedachten vliegen ongetwijfeld alle kanten op. De radio stond zachtjes op in de mooi verlichte lege kamer. Er hing niets aan de muren. Ze dronken water uit een fles. Er zat een beugeldop op. Hij drinkt whisky, denk ik.

Ja, oh ja, de vogels. Waar waren de vogels naar toe en waarom bleven ze zo halstarrig aandacht vragen? De mussen verlieten de stad, soms zag je een duif scharrelen, meer lopen dan vliegen. Veel kinderen moesten beamen op school in de

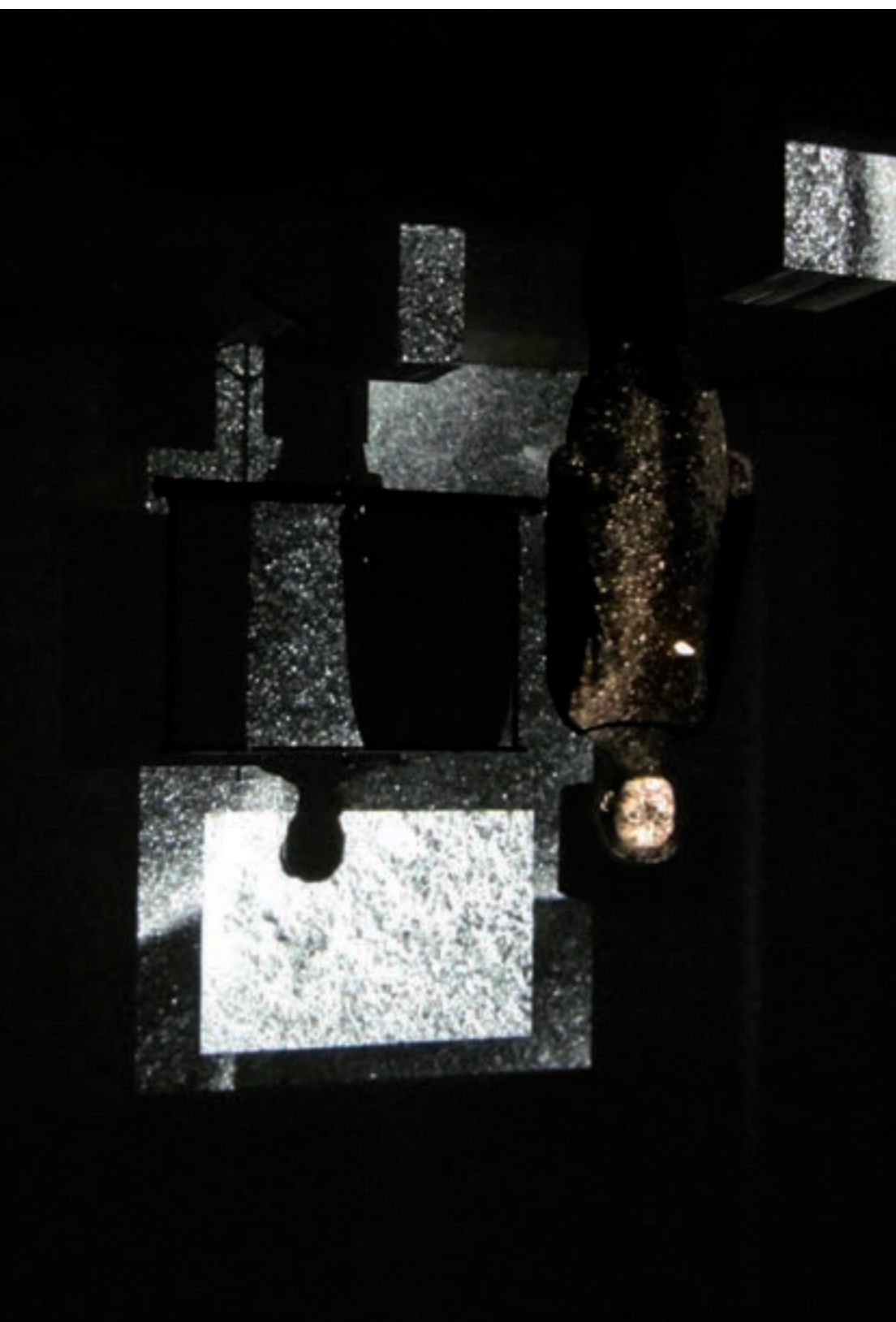
Folke Janssen en Anita Hrnici (2011)

Tijdens de indrepresentatie werd de screening van de voorlofige versie van deze film voor het publiek getoond. Tijdens de eindscene ging de film over van het aanwezige publiek dat op dat moment werd gefilmd terwijl het naar ziczelf zat te kijken. Daarmee particepeerde het publiek ter plekke in de film en was er een cirkelrje rond. De gepresenteerde foto's verwijzen tevens naar de scene's en settings in de film. Tijdens de indrepresentatie werd de screening van de voorlofige versie van deze film voor het publiek getoond. Kortom het echte leven diende als filmsel. schap, de inzetbaarheid van de kunstenaar. als gevolg: een film over de poging een film te maken: scripted reality, het atelier- volgende werk zou kunnen worden. Met vallen in beeld een echte kwaliteit voor ons en kwamen tot de conclusie dat juist dit rampscenario werd niet uitgesloten. Een wij onze werkprocessen starten. Een baarder menkalliteitsverschil waan de werken leidden tot een steeds zicht- kunstenaar niet doen. Eigenlijk kan meer met hadden gedacht. De pogingen om samen vooropdag dat we in de eerste instantie De werkperiode liep echter minder bewust tijd en ruimte voor te nemen. Het leven is al zo kort, het mag met stijl. Er is ook wel op het spel gezet. De kunstenaars hebben elkaar op het spel gezet. Meer kan een kunstenaar niet doen. Eigenlijk kan meer met verlangd worden. Als je in de liefde ook blij bent om het verlangen zelf in de hand had, tenminste zelf een bestaan te vervan, dan kun je – naast de

VI

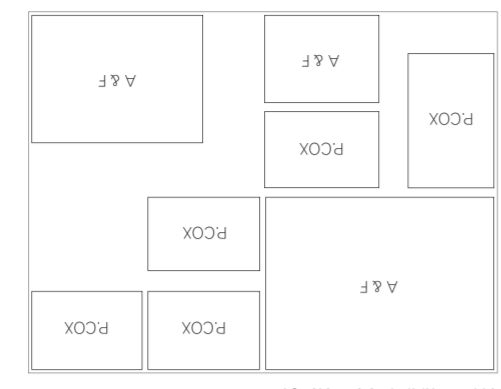
III

VI

II

EIGHT AND A HALF FACES OF MAD MEN AND CONVERSATIONS WITH OTHER WOMEN ABOUT SPEIDI FOLKE JANSSEN / ANITA HRNICIĆ

foto's poster zijn door Anita & Folke en Peter Cox

Colofon Anita Hrnici – Folke Janssen / werkperiode: september – november 2010 tekst – Rob van Kranenburg fotografie – Peter Cox pag. II, VIII / A & F pag. V, VI, VIII ontwerp – Kees Siep en Vera Bekema papier – Mortana, 115 g/m2 oplage – 500 Deze publicatie werd mogelijk gemaakt door de Provincie Noord-Brabant en de gemeente Tilburg.

Het gestalter wordt beheerd door een stichting waarvan de leden wonen en werken in hetzelfde gebouw. De stichting heeft een uitgebreid stedsijk en landelijk netwerk en werfelt de subsidies die het verkrijft in het gestalter mogelijk maken. De doelstelling van stichting Leo XIII is om professionele kunstenaars met een relatief jonge kunstenaarsgrafijk uit te nodigen. Op basis van aan te vragen subsidies streeft de stichting ernaar het verlijfe documenteren in een publicatie.

De werkperiode wordt afgesloten met een publieke presentatie van een weekend waarin de kunstenaar/vormgever laat zien waartoe zijn verlijfe gebied heeft. Men krijgt de volledige vrijheid om de inhoud daarvan vorm te geven.

Het gestalter wordt beheerd door een stichting waarvan de leden wonen en werken in hetzelfde gebouw. De stichting heeft een uitgebreid stedsijk en landelijk netwerk en werfelt de subsidies die het verkrijft in het gestalter mogelijk maken. De doelstelling van stichting Leo XIII is om professionele kunstenaars met een relatief jonge kunstenaarsgrafijk uit te nodigen. Op basis van aan te vragen subsidies streeft de stichting ernaar het verlijfe documenteren in een publicatie.

De werkperiode wordt afgesloten met een publieke presentatie van een weekend waarin de kunstenaar/vormgever laat zien waartoe zijn verlijfe gebied heeft. Men krijgt de volledige vrijheid om de inhoud daarvan vorm te geven.

Het gestalter wordt beheerd door een stichting waarvan de leden wonen en werken in hetzelfde gebouw. De stichting heeft een uitgebreid stedsijk en landelijk netwerk en werfelt de subsidies die het verkrijft in het gestalter mogelijk maken. De doelstelling van stichting Leo XIII is om professionele kunstenaars met een relatief jonge kunstenaarsgrafijk uit te nodigen. Op basis van aan te vragen subsidies streeft de stichting ernaar het verlijfe documenteren in een publicatie.

LEO XIII / gastatelier

Leo XIII / gastatelier is een atelier gelegen in een voor- in Tilburg. Het is een monumentale, lichte ruimte ter grootte van twee klassieken. In het gebouw bevinden nars/vormgvers. Het atelier bevindt zich op korte afstand van De Port en het Textielmuseum, beiden centra voor hedenbidge kunst en onderzoek. Kunstenars en/of vormgvers kunnen hier als artists-in-residence werken en wonen binnen een periode van drie maanden. Just de geconcentreerde periode, de fysieke kwaliteit van de werkplek en de culturele omgeving vormen de uitdaging en een onderzoeksveld of project aan te gaan, krijgen en leiden tot verdieping of verrijking van de werkplek en de culturele omgeving. Het gestalter wordt beheerd door een stichting waarvan de leden wonen en werken in hetzelfde gebouw. De stichting heeft een uitgebreid stedsijk en landelijk netwerk en werfelt de subsidies die het verkrijft in het gestalter mogelijk maken. De doelstelling van stichting Leo XIII is om professionele kunstenaars met een relatief jonge kunstenaarsgrafijk uit te nodigen. Op basis van aan te vragen subsidies streeft de stichting ernaar het verlijfe documenteren in een publicatie.

Leo XIII / gastatelier – Tilburg Anita Hrnici – Folke Janssen / werkperiode: september – november 2010

